

00

ก๊อสรพิชชุกอสันหางทะล่อมหลอก เชื่อเชิญให้ลี้มลองแอปเปิลลี้กลับแห่งเอเดน

เสียงครีตคราดดังขึ้นในเวลา 06.30 น. เหมือนเช่นทุกวัน
เป็นโทรศัพท์ที่ตั้งปลุกเอาไว้ของนาฏยะ
ในห้องนอนของนาฏยะ
บนชั้นสองในบ้านหลังใหญ่ของนาฏยะเอง
แล้วไม่นานหลังจากนั้นนาฏยะก็เอื้อมมือออกจากผ้าห่มไป
กดปิดนาฬิกาปลุกให้เลิกส่งเสียงนำรำคาญออกมาเสียที
เขายับพลิกตัวออกจากกำแพงเย็นเฉียบ การซุกซบซดตัวอยู่
ในมมูมแคบ ๆ ดูคล้ายจะเป็นท่านอนประจำ ดวงตาเรียวรีปริ่เปิดขึ้น
ช้า ๆ ผ่านมมูมผืนนุ่มอบอุ่นที่ปิดหน้าอยู่ถูกยกออกไป
แสงในเช้านี้ไม่จัดจ้า ฤดูฝนในเดือนมิถุนายนมักมีฝนพรำลาม
ไปถึงตกกระหน่ำในตอนกลางคืน แล้วทั้งหลักฐานเป็นความฉ่ำชื้น
ที่นอกระเบียงในตอนเช้า กับหยดน้ำเม็ดกลม ๆ บนกลีบใบของ
ต้นไม้ที่ปลุกไว้คุยเล่น
ใช่...งานอดิเรกของเขาคือการพูดคุยกับต้นไม้ หรือไม่ก็นั่งคุย

กับปลาทองสีคุณในตู้ปลา

เขาเลี้ยงปลาทองอยู่สี่ตัว ชื่อคุณโน้ คุณตันหน คุณอินทะ และคุณอัยย์ อันที่จริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะเลี้ยงปลารวมถึงตั้งชื่อแปลก ๆ ให้พวกมัน แต่จำเป็นต้องเลี้ยงไว้เพราะปลาทองสีคุณที่ว่าได้มาตอนวันเกิด

เพื่อนชื่อปลาทองให้เขาเป็นของขวัญวันเกิดเมื่อปีที่แล้ว พร้อมตั้งชื่อให้ปลาทองกันเองจนเสร็จสรรพ ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาจะได้ไม่เหงาจนเกินไปนัก ในเวลาที่พวกมันไม่ได้อยู่ด้วย

ว่าแล้วก็เดินไปหยอดอาหารปลาให้บรรดาสีคุณทั้งหลาย เอามือลงไปลูบหัวทักทาย จากนั้นก็ถอดเสื้อยัดใส่นอนทิ้งลงไปในตะกร้าสำหรับใส่ผ้าที่ใช้แล้ว

กิจวัตรอย่างต่อเนื่องต่อไปคืออาบน้ำ นาฏยะใช้เวลาจัดการตัวเองไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ จากนั้นก็ออกจากห้องนอนลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านทันที

เขาดังกาน้ำร้อนเตรียมชงกาแฟแบบเฟรนช์เพรส ปริมาณกาแฟคว่บดสองช้อนครึ่งคงพอให้มีแรงไปถึงตอนบ่ายได้ละมั้ง จัดการเทน้ำร้อนอุณหภูมิเก้าสิบสามองศาลงบนผงกาแฟจนปริมาตรน้ำสูงได้ระดับ กดฝาครอบอัดความดัน จากนั้นก็รอให้กาแฟได้ที่

ยกมือขยี้เส้นผมที่เพิ่งสระเสร็จเป็นการฆ่าเวลา มองกรอบรูปครอบครัวที่มีประดับบ้านเอาไว้เฉย ๆ เท่านั้น นอกจากเขาก็ไม่มีใครคนอื่นอยู่ในบ้านนี้หรอกนะ พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่เขาอยู่ ม. ต้น จากนั้นทั้งคู่ก็มีครอบครัวใหม่ ทั้งหลักฐานของความรักที่ล้มเหลวอย่างเขาเอาไว้ โชคดีให้แค่ความรู้สึกผิดด้วยการโอนเงินเข้าบัญชีความล้มเหลวทุกเดือน

นาฏยะไม่เคยขัดสนเรื่องเงินทอง
แต่เป็นเด็กมีปัญหาแน่ๆ ในเรื่องการแสดงออกทางอารมณ์
หลังเรียนจบ ทั้งฝั่งพ่อและแม่ดูจะต้องการตัวเขาไปช่วยงาน
มาก และเพราะยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปอยู่กับใคร เขาเลยเลือกขอ
ทุนเรียนต่อป.โทที่มหาวิทยาลัยเดิม

ทุนได้เปล่าเสียด้วย การที่พ่อกับแม่ขู่ว่าจะไม่ส่งเสียเรียนต่อ
เลยไม่ใช่ปัญหาใหญ่โต

นาฏยะรู้ว่าตัวเองชอบเรียนหนังสือ อาจเพราะช่วงชีวิต
มหา'ลัยเป็นช่วงที่สนุกที่สุดของเขาแล้วละมัง แม้หน้าตาตอนเรียน
จะดูไม่สบอารมณ์ตลอดเวลาจนเป็นเอกลักษณ์ก็ตาม

บอกแล้วว่ามีปัญหาในเรื่องการแสดงอารมณ์ ไม่ได้หยิ่งอย่าง
ที่ถูกกล่าวหาหรอก

หลังดื่มด่ำรสชาติกาแฟขม ๆ จนหมดแก้ว นาฏยะก็พาตัวเอง
เข้ามาอยู่ในรถยนต์ส่วนตัวก่อนจะพบว่ามันสตาร์ทไม่ติด

เขาได้แต่สบถเป็นคำสั้น ๆ ออกมาว่าจิบหาย จากนั้นก็ต่อสาย
ตรงหาเลขาคณสันทิของพ่อเรื่องซ่อมรถในทันที

พ่อติดต่อกลับมาหลังเวลาผ่านไปแล้วเป็นชั่วโมง เพื่อบอกว่า
พรุ่งนี้จะส่งรถยนต์คันใหม่เอี่ยมมาให้ใช้ ส่วนวันนี้ก็จะส่งรถมารับ

แต่ดูเหมือนจะไม่ทันซะแล้วละ

แม้ว่าพ่ออยากจะเอาใจเพราะหวังผลให้เขาไปช่วยงานพ่อใน
ภาคหน้า แต่ว่าไม่ทัน...

เขาตอบกลับเสียงนี้มอย่างแสนสุภาพว่า *ไม่ต้องเป็นห่วงครับ
ผมอยู่บนรถไฟฟ้า* แล้วเก็บมือถือเครื่องบางลงในกระเป๋ากางเกง
หลังจบทันที ยืนโหนตัวในตู้รถไฟโดยสารแสนอัดอัด อีกไม่กี่สถานีก็
ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

...มหาวิทยาลัย วันนี้เปิดเทอมวันแรก

“ผมไม่เช็กชื่อ ไม่ควิชีในคาบ สไลด์ทุกอันจะอัปโหลดให้
หลังสอนเสร็จ ถ้าคิดว่าผมสอนไม่รู้เรื่องก็ไม่จำเป็นต้องเข้า ส่วน
สไลด์นี้เป็น Course Syllabus ของทั้งเทอม อธิบายเสร็จแล้วผมจะ
อัปโหลดให้”

ไมค์ที่จ่ออยู่ที่ริมฝีปากหักถูกดันออกห่าง เจ้าของคำพูดยืด
ยาวลุกขึ้นจากการนั่งไขว่ห้างมายืนเต็มความสูง เลเซอร์พอยเตอร์
ในมือชี้ไปยังจอภาพ สีที่ฉายออกมาจากจอโปรเจคเตอร์ดูผิดเพี้ยน
ไปจากในแมคบุ๊กพอสมควร

ห้องสโลปยกสูงทำให้คนที่ยืนเบื้องหน้าดูโดดเด่นแม้ว่าไฟบาง
ส่วนจะถูกดับเพื่อให้จอภาพสว่าง อาจเป็นเพราะส่วนสูงหนึ่งร้อย
แปดสิบห้าเซนติเมตร หรือไม่ก็เป็นเพราะใบหน้าหล่อเหลาของ
ศาสตราจารย์อายุน้อย

ไฟที่ฉายออกมาจากเครื่องฉายภาพสาดกระทบไปตามเสื้อผ้า
ของอาจารย์ลลิตตอนที่เขายับ ดวงไฟคล้ายจับภาพการเคลื่อนไหว
ของร่างสูงที่ยืนพิงสะพานกับขอบโต๊ะ ริมฝีปากได้รูปอยู่ด้วยน้ำเสียง
ทุ้มต่ำ ก้องกังวานน่าฟังแม้ไม่ได้ใช้ไมค์

เรื่อยเรียบแต่เต็มไปด้วยพลังงาน มีเสน่ห์ชนิดหาตัวจับยาก
บุคลิกภาพดี มั่นสมองเป็นเลิศ

นั่นแหละเขา ศาสตราจารย์ ดร. ลลิต

“วันนี้พอเท่านี้ มีใครจะถามอะไรผมมั้ย”

ทั้งห้องเงิบกริบคล้ายตกอยู่ในมนตร์สะกด ตามคัมภีร์ตติกาล
แจกเช่นเดียวกับเส้นผมยุ่งเหยิงกวาดมองโดยรอบก่อนเอ่ยต่อ

“ถ้าไม่มีใครถาม เลิกคลาสได้ครับ”

“อาจารย์คะ ทำไมหมดเวลาเร็วจัง”

“...จะบ่ายสองแล้วนะ” ยืนพูดคนเดียวมาตั้งสองชั่วโมงกว่า
ให้หมดเวลาเถอะ คอแห้ง...

“สอนต่อได้มั๊ยคะ” เด็กสาวในชุดนักศึกษาทำตาปริบ ๆ อยาก
นั่งมองอาจารย์ประจำคลาสคนนี้อีกสักนิตก็ยังดี

แม้เสียงลือหนาหูว่าวิชานี้ยาก แต่ความหล่อของอาจารย์ดัน
กลบความยากเอาไว้จนมิดเม้น เซ็กซ์แอปพิลสูงอะไรขนาดนั้น ทำ
อะไรก็น่ามองไปหมด

ตอนยกมือขึ้นเผยเส้นผมยุ่ง ๆ เพราะไม่ได้เซตก็น่ามอง การ
เอนพิงที่ขอบโต๊ะแล้วกอดอกไว้หลวม ๆ แบบนั้นทำเอาคนมองตาย
ได้เลยนะ

ชีแมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงใต้ตาก็น่าสัมผัสชะมัด ปากกระจับ
สันgramชัด จมูกโด่งเป็นสัน ตาคมลึกกลับเหมือนตาเหยี่ยว

โหปลาร้าได้รูปสวยเผยให้เห็นจากเสื้อเชิ้ตคอกลิท ที่หลังใบหู
จนถึงลำคอมมีชีแมลงวันไล่เรียงกันอยู่หลายเม็ด

สาม...หรือสี่ไม่แน่ใจนัก

ไม่แน่ว่า...ได้ร่มผ้าอาจจะมียีก

“วิชาอาจารย์ดีมากเลยคะ” พูดอย่างคนเพ้อ ก่อนถูกดับฝัน
ด้วยประโยคต่อมา

“แต่ผมชอบกตเกราตนักศึกษานะ”

“จ้อ หนูจะเอา A วิชานี้เพื่ออาจารย์”

“แบบนั้นก็พยายามเข้าแล้วกันครับ” กดยิ้มลึกช่วงมุมปาก
ลลิตตดับทเลิกลสนทนา จัดการเก็บแมคบุ๊กส่วนตัวลงในกระเป๋า เขา
สะพายเป้ขึ้นพาดบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น รองเท้าหนังส่งเสียง
กึก ๆ ตอนย่ำออกมาจากห้องเรียน

มีสอนอีกครั้งในอีกครึ่งชั่วโมงข้างหน้า ระหว่างนี้เลยคิดว่าจะไปหากาแฟดื่มสักหน่อย ได้ตึกคณะมีร้านกาแฟที่เขาเป็นลูกค้าประจำ การหยุดยืนนั่งรอประตูเลื่อนอัตโนมัติเปิดกว้าง ทำให้มีเวลาสังเกตสิ่งรอบตัว

เขาเห็นใครบางคนในร้านยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม

ใครบางคนย่นคิ้วเมื่อพบว่าแก้วเครื่องดื่มของตัวเองว่างเปล่า

ใครบางคนคนนั้นเลิกสนใจการเติมน้ำแล้วกลับมาสนใจหนังสือเล่มหน้าตรงหน้า

ใครบางคนคนนั้น...

คือนาฏยะ...คือเจ้านาย

ความรู้สึกลึบหายไปไม่ทั่วท้องรวมถึงประหม่าเกิดขึ้นกับเขากอีกแล้ว มันเคยหายไปนานแล้วนะ แล้วเขาก็คิดว่าตัวเองตัดใจจากเด็กคนนั้นได้แล้วด้วย

แต่ไม่เลย...แท้ที่จริงไม่เคยเลย

ใบหน้าเซดหยิ่งถือดียังคงสะกดให้เขาเผลอเผลอแอบจ้องมองอย่างไม่ลดละ ท่าทางเหนียวหนายไม่สนใจสิ่งรบกวนด้านก็เช่นกัน เด็กอะไร หน้าหยิ่ง เย็นชา เกรี้ยวกราด ก้าวร้าว...

แต่การยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นดื่มอีกครั้งเพราะลืมไปว่ามันหมดแล้ว ยืนยันกับเขานาฏยะไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร

ออกจะเด๋อด่า มีน ชิน

ดูน่ารักดี...

จนเผลอตัวยืนจ้องเจ้านายอยู่หลายนาที ไม่รู้ตัวเลยว่าเผลอยิ้มให้แก่คนในสายตาดังแต่เมื่อไร ก่อนจะมีหนึ่งคำถามเกิดขึ้นในใจว่า เด็กห้าวกะทิจากภาคการบินมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงกัน

เรียนต่อ?

น่าจะใช่...

ไว้ค่อยลองไปหลอกถามอาจารย์ประจำภาคนั้นดู

“อาจารย์ลิตรับเหมือนเดิมใช่ไหมคะ” พนักงานที่คั่นหน้าค่าตา
เอ่ยถามลิตที่เดินไปหยุดหน้าเคาน์เตอร์บาร์ เลี้ยวหน้าคมคราม
พัยกรับก่อนเหือบหางตาไปทางทิศที่นางูยะนั่งอยู่

ได้เจอกันอีกครั้ง เรื่องบังเอิญหรือว่าคิดปิดตัวน้อยเป็นใจ

ควรจะไปทักทายอย่างหวังผลดีมั๊ย

ดี...เลิกปอดแหกได้แล้วลิต

“ผมขอเป็นสองแก้ว”

“อีกแก้วเขียนชื่ออาจารย์เหมือนเดิมนะคะ”

“ไม่...เขียนว่าเจ้านาย”

แต่ระวังไว้ อย่าเพ่งให้เจ้านายรู้ตัว

แก้วเครื่องดื่มที่มีหยาดน้ำเกาะพราวถูวางลงบนโต๊ะ
นางูยะเหือบตาเล็กริขึ้นให้ความสนใจกับมัน เขาจับสังเกตนิ้วเรียวยาว
ที่ชักกลับ ก่อนเบนสายตาขึ้นไปมองหน้าคนที่วางแก้วกาแฟ
ลงมา แล้วพบว่าเป็นคนที่เขาคุ้นเคย แม้จะยังไม่เคยคุยกันสักคำ
ก็ตาม

อาจารย์ภาคเครื่องกลคนนั้น...

ลิต

เปลอเสียมารยาทจับจ้องใบหน้าคนนั่งอย่างให้ความสนใจ
การเห็นผ่านๆ อยู่หลายครั้งเคยแอบคิดว่าดูดีอยู่เหมือนกัน ครั้น
พอได้มองจริง ๆ กลับพบว่ามิอะไรบางอย่างในนัยน์ตาดูคมดึงดูด
กันไว้ให้ยากเกินกว่าจะละสายตา

อันที่จริงลิตดูดีมาก...

เขาชอบชีแมลงวันเม็ดเล็กตรงใต้ตาข้างขวากับตรงปลายจมูกที่สุด

แล้วก่อนจะถูกติงดูดีให้สติพราเลือนไปมากกว่านั้น นาฏยะก็จัดการเปลี่ยนท่านั่ง กางขาหยัดพื้นกว้างพอประมาณ คิ้วเข้มเหนือดวงตาเฉยชาเลิกขึ้นแล้วถามออกไป

“เมื่อก็เรียกผมเหรอครับ”

“ครับ เห็นคุณนั่งอยู่ตรงนี้มาสักพักเลยเข้ามาทักดู”

“คุณ...เอ่อ ไม่ลือาจารย์นั่งก่อนมั๊ย”

“เรียกคุณก็ได้ ผมไม่ได้สอนคุณ ไม่จำเป็นต้องเรียกอาจารย์”

“ครับ” เผลอตัวประสานมือไว้ที่หน้าตัก ท่าทางของนาฏยะยิ่งดูเย่อหยิ่งเป็นเท่าตัว

ไม่...ไม่ใช่ยิ่ง ที่จริงเขาแค่ประหม่า รู้สึกติดขัดที่ลลิตไม่นั่งลงตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ทั้งยังดูไม่สบอารมณ์ตอนถูกเขาเรียกว่าอาจารย์ด้วย

“กาแฟแก้วนี้ให้คุณนะ”

“เนื่องในโอกาสอะไรครับ”

“แค่เห็นว่าเครื่องดื่มคุณหมดแก้วแล้ว...เท่านั้นเอง”

“ขอบคุณครับ”

“ผมมีสอนต่อ ต้องไปแล้ว ไว้เจอกัน”

นาฏยะขยับตัวอีกครั้ง ผงกหัวรับ ประหม่ากับการมาไวไปไวมากขึ้นทุกที

“ครับ ไว้เจอกัน”

คนพูดไม่เก่งไม่รู้ว่าต้องเอ่ยลาแบบไหน สุดท้ายเลยเลือกใช้คำลาแบบเดียวกับกับอีกฝ่าย

นาฏยะเผลอตัวมองคนตัวสูงหมุนตัวหันหลังเดินจากไป จาก

นั่นถึงค่อยกลับมาสนใจแกวเครื่องดื่มที่อยู่ตรงหน้า
ข้างแกวเขียนชื่อ ‘เจ้านาย’
ลลิตจำชื่อของเขาได้...ความจำดีจัง
มีหน้าซำยังสังเกตเห็นอีกว่าน้ำในแกวเขาหมด ว่าแต่ว่า...
กันแกวที่ว่างเปล่า ลลิตเห็นได้ยังงั้นนะ

หลงกลกักกันตามคำเชิญชวน ระลึกจึงเกิดขึ้นในความทรงจำ

ร้านกาแฟใต้ตึกคณะวิศวกรรมศาสตร์จุฬาราชวิทยาลัย
ไอเวอร์ไรท์รอบด้านเพื่อให้มองเห็นบรรยากาศภายนอก
ค่าแล้ว...

นาฏยะบอกกับตัวเองหลังเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือ เขา
สังเกตว่าฝนที่ตกหนักติดต่อกันมาหลายชั่วโมงเริ่มซา บางทีนี้อาจ
ถึงเวลาที่เขาต้องเก็บของกลับบ้าน

คิดได้ดังนั้นก็รวบข้าวของบนโต๊ะลงในกระเป๋า โดยไม่ลืมนับ
จำนวนปากกาอันเป็นนิสัยที่ชอบทำเป็นประจำ มันครบตรงตาม
จำนวนที่เคยนับก่อนหน้านี้ ไม่เหมือนตอนอยู่กับกลุ่มเพื่อนรัก
ที่มักขอยืมแล้วลืมคืน

ตอนนั้นเอามาเรียนห้า แต่มักจะเหลือกลับบ้านแค่สอง
เรื่องปากกาที่หายไปน่าจะเป็นไม่กี่เรื่องในชีวิตนี้หรือที่เขา
ออกปากไว้วางย ครั้นพอเห็นว่าปากกายังอยู่ครบแทนที่จะดีใจ กลับ
กลายเป็นว่าถูกระลอกคลื่นความรู้สึกบางอย่างถาโถมโจมตี

มันถูกเรียกว่าความเจ็บเหงา

ใช่ เหงา...

เหงาจนรู้สึกคิดถึงสี่คูณที่บ้าน และนาฏยะคิดว่าเขาควรรีบกลับไปให้อาหารพวกมัน

ใช้เวลาไม่นาน ข้าวของที่วางเกลื่อนโต๊ะก็ไปนอนแฉ่งเรียงร้อยอยู่ในเป้ใบเชือก นาฏยะยกมันขึ้นสะพายบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น ทว่าตอนที่สองมือคว้าแก้วน้ำกับขวดน้ำดื่มเตรียมจะนำไปทิ้ง ความทรงจำذنหวนคิดไปถึงเจ้าของแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าหนึ่งในสองแก้ว

ลลิตก็สะพายกระเป๋าบนไหล่ข้างนี้ตอนเดินเข้ามาทัก กระเป๋าที่อาจารย์คนนั้นสะพายจะหนักเท่ากระเป๋าบนไหล่เขาหรือเปล่า

อาจเท่า มากกว่า หรือน้อยกว่า

ข้างมันเยอะ ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องสนใจ

สะบัดสายหน้าละทิ้งความคิดที่ลงความเห็นเงิบๆ ในใจว่าไร้สาระ แล้วโยนแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าลงสู่ถังขยะ จากนั้นก็ตามด้วยขวดน้ำดื่มที่เหลือน้ำเปล่าติดอยู่แค่ก้นขวด

หยุดนิ่งรอให้ประตูอัตโนมัติเปิดกว้าง เดินตัวตรงออกนอกอาคาร ตั้งใจเลียบทางเท้าติดถนนมุ่งสู่จุดจอดรถแท็กซี่หน้ารั้วมหาวิทยาลัย

แต่ระหว่างที่กำลังจะเดินไป นาฏยะคิดว่าวันนี้ตัวเองคงโชคไม่ดีเท่าไร เพราะฝนที่เพิ่งขาดเม็ดดันโปรยปรายลงมาอีกที

เขารีบเดินกลับเข้าไปหลบอยู่ใต้ตึกคณะตามเดิมก่อนที่ฝนจะตกหนัก เส้นผมเปียกละอองน้ำจนต้องเสยไปด้านหลังไม่ให้หล่นมาปรกจิ้มตามใบหน้า มือไม้ยกขึ้นเช็ดหน้าเช็ดตา ถอนหายใจ นิ่งเงิบปล่อยลมกรรโชกพัดผ่านร่างกายไปครั้งแล้วครั้งเล่า

พร้อมกับคำถามที่ว่า เมื่อไรฝนจะหยุดตกสักที
 จังหวะย่ำแย่ เนื้อตัวเปียกปอน ดวงตาดกเฉียงเล็กเรียว
 เหลือบมองทางที่มีเสียงย่ำเท้าใกล้เข้ามา

นาฏยะยืนใกล้บันได คนที่อยู่บนอาคารน่าจะกำลังกึ่งเดินกึ่ง
 วิ่งลงมา หัวใจเดียวก็ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า นาฏยะแน่ใจว่าตนเอง
 รู้จักคนที่ปรากฏตัว

อาจารย์ลิต...เจอกันอีกแล้ว
 ก้มหัวลงเป็นการทักทาย ไม่ยิ้ม สีหน้าเฉยชา
 กลับเป็นอีกฝ่ายที่เอ่ยทักขึ้นมาก่อน การสืบทอดเข้าหาดูไม่
 ปรารถนาก็ใครตื่นกลัว

“ยังอยู่อีกเหรอ”

ยังอยู่อีกเหรอ?

หมายความว่ายังไง

“ครับ”

“ดีแล้วนะ ทำไมคุณยังไม่กลับบ้านอีก” เสียงทุ้มๆ เจือปน
 มาด้วยความห่วงใย ตามควมวดมของเนื้อตัวเปียกปอนของเจ้านาย

“กำลังจะกลับครับ แต่ว่าฝนมันตก”

“หือ?”

“ผมไม่ได้เอารถมา คงต้องรอให้ฝนหยุดก่อน” ห่างกันเพียง
 หนึ่งช่วงแขน แต่นาฏยะกลับรู้สึกอึดอัด กลิ่นน้ำหอมเย็นชื่นปอดกับ
 แวตตาลึกกลับคล้ายเป็นด้ายที่พันรัดไม่ให้เขาขยับตัว

ลลิตตัวสูงกว่าเขานิดหน่อย สูงพอๆ กับไอ้ตันเลย

สงสัยเพราะชอบเล่นบาสเหมือนกัน อันที่จริงก็เจอบ่อยอยู่
 นะ โดยเฉพาะตอนไปหาเพื่อนที่สนามบาส

“คุณกำลังจะกลับบ้านหรือครับ” นาฏยะถามกลับ มือกำ

กระซิบที่สายกระเป๋าลดทอนความอึดอัดที่เกิดขึ้น

“อ้อ เพิ่งเคลียร์งานเสร็จ”

“ทำงานล่วงเวลา เหนื่อยแย่เลย”

“ผมชินแล้ว แล้วคุณอยู่หอแถวนี้หรือเปล่า ผมไปส่งให้ได้จะ
น่าจะอีกนานน้อยกว่าฝนจะหยุดตก”

“ผมไม่ได้อยู่หอ มีเรื่องนิดหน่อยเลยกลับไปอยู่บ้าน อาจารย์
ไปทางไหนครับ ถ้าผ่านรถไฟฟ้าผมขอติดรถไปด้วย”

“ผ่าน ต้องไปเส้นนั้นพอดี บอกแล้วไงว่าไม่ต้องเรียกอาจารย์”
คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน พรึบตาเดียวเท่านั้นก็คลายออก

ลลิตกดยิ้มลึกตรงมุมปากตอนที่เห็นเจ้านายยกมือขึ้นลูบ
ต้นคอด้านหลังอย่างแก้ัง

“ครับ จันทอรบกวนคุณด้วย”

“บ้านคุณอยู่ใกล้รถไฟฟ้าหรือ” ลลิตขยับตัวเดินนำไปทาง
อาคารจอดรถ เขาเขายับซ้ากว่าปกติ ไม่รีบร้อน ไม่เร่งเร้า มองเงา
ของนาฏยะที่ขยับเพราะอีกฝ่ายเดินตาม

“อ้อ ลงศาลาแดงแต่ต้องต่อวิน”

“จันทไปส่งที่บ้าน”

“ไกลนะ...” ตาเรียวเหลือบมองคนตรงหน้า ก่อนลืมนึกว่าตัวเอง
พูดอะไรออกไปเพราะชี้แมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงหลังต้นคอ

คอลลิตสว้ย ปกเสื้อเชิ้ตที่เผยออกเผยให้เห็นจุดเล็ก ๆ วัณ
แวมในจุดที่ต่ำกว่าปกเสื้อทางด้านหลัง

นาฏยะคิดว่ามันเป็นชี้แมลงวัน โทษลลิตแล้วกันที่สวมเสื้อตัว
ใหญ่ทั้งยังไม่รีบร้อย เลยต้องถูกลวนลามทางสายตา รวมถึงทำให้
เขาคิดอะไรแปลก ๆ อย่างเช่นการกระซิบขอเสื้อของลลิตออกแล้ว
นับจำนวนชี้แมลงวันจุดเล็ก ๆ อย่างจริงจัง

มันขับเสน่ห์เข้ายวนบนผิวเรียบเนียน

ทุกอย่างที่หลอมรวมมาเป็นเขาดูสุดจริงอย่างที่เคย์ได้ยืมมา
คนบ้าอะไรวะ ฮอตกระทั่งชี้แมลงวัน

เกินไป...เกินไปมากจริง ๆ

“นาย...เจ้านาย...”

“ครับ” หลุดออกจากภวังค์ความคิด ปรีวิตกเข้ามาแทนที่ความคิดแปลก ๆ

“ผมถามว่าบ้านคุณอยู่ตรงไหน”

“ซอย A...คุณจะไปส่งผมจริงหรอ” นาฏยะถามย้า พลังมอง
นิ้วได้รูปปกดปลดล็อกประตูรถยนต์

ไฟรดคันหนึ่งสว่างขึ้นในแสงสลัวราง ไม่ต้องบอกนาฏยะก็
รู้ว่าต้องเดินไปที่รถคันไหน

BMW ก็ดูเหมาะกับเขาอยู่ละมั้ง เรียบ หูหระ สมรรถนะยาม
ขับขี่ยอดเยี่ยม

“ใช่ จะไปส่ง แล้วทำไมไม่อยู่หอล่ะ” คนตัวโตโยนกระเป๋
ไปได้ที่เบาะด้านหลัง จากนั้นก็ยัดตัวเข้าไปนั่งตรงฝั่งคนขับทันที

เจ้านายที่ยืนรอให้ลลิตนำเข้าไปในรถก่อนจึงเปิดประตูรถตาม
เข้าไปนั่ง

“หอนี่เคยอยู่เป็นหอแพน”

“...”

“แต่เลิกกันสักพักแล้ว ตั้งแต่ก่อนเรียนจบ ผมก็เลยกลับไปอยู่
บ้าน”

“อ้อ...เหงาเลยสิ”

“ไม่ค่อยครับ ชินแล้ว”

“...แอร์มันเย็น เอาเสื้อไปคลุมไว้ ผมชักแล้วยังไม่ได้ใส่ ติดรถ

ไว้เพื่อมีประชุมกับอธิการบดีเฉยๆ”

ไม่ทันปฏิบัติสักคำ ลี้อคลุ้มสีดาก็โยนหมะมาวางตรงหน้าขา กลิ่นหอมๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มฟุ้งขึ้นมา นาฏยะจับเสื้อขึ้นมาทางคลุมตัวตอนที่รถยนต์เคลื่อนตัวพอดิบพอดี

เขาขยับแว่นสายตาแล้วลอบมองเสี้ยวหน้าหล่อเหลาด้านข้าง ลลิตไม่ได้สนใจเขาเพราะยุ่งอยู่กับการเลือกเพลย์ลิสต์เพลง คิ้วของอาจารย์ดูยุ่งเหยิงเพราะต้องเพ่งสายตา พอเจ้าของรถกลับไปตั้งสมาธิกับการขับรถ เสียงเพลงแนวอัลเทอร์เนทีฟก็ดังขึ้น

คนไม่ค่อยพูดอย่างนาฏยะไม่รู้ว่าจะพูดอะไร สุดท้ายก็ปล่อยให้เสียงเพลงทำลายความเงียบงัน ลลิตฮัมเพลงไปตามจังหวะ มีบ้างบางครั้งก็แอบหันไปมองนาฏยะที่ยกเสื้อเข้าชั้นคลุมตัว มองเหม่อออกไปนอกตัวรถ

จนกระทั่งฟารัดติดเลี้ยวเข้าไปในซอยบ้านของนาฏยะได้ ลลิตจึงเอ่ยปากขึ้นเป็นครั้งแรก

“เข้าไปในซอยลึกมัย”

“ลึก”

“เหมือนจะมีแต่บ้านคนรวยเลย”

“ครับ คุณกลับรถตรงซอยข้างหน้านั้นก็ได้”

“ถึงแล้วเหอ”

“ตรงกำแพงสีขาวนั่นแหละบ้านผม”

ลลิตมองตามปลายนิ้วเจ้านายที่ชี้ไปยังกำแพงบ้านหรูหลังหนึ่ง มันค่อนข้างมืดและดูเจียมกว่าบ้านหลังอื่นๆ มีเพียงไฟหน้าบ้านเท่านั้นที่เปิดทิ้งไว้

“ไม่มีใครอยู่เหอ”

“ผมอยู่คนเดียว”

“หือ?”

“เด็กบ้านแตกนะ พ่อกับแม่มีครอบครัวใหม่ ก็เลย...อยู่คนเดียว”

ลลิตเจียบ ทว่าวันนี้เขาเบรกรถไม่นุ่มนวลเอาเสียเลย

“อ้อ” ได้แค่ส่งเสียงรับคำในลำคอ ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไม นาฎยะถึงมีบรรยากาศเหงาๆ ร่ายล้อมอยู่รอบตัว

แล้วไ้บรรยากาศพวกนั้นก็ดันกระตุ้นความรู้สึกอยากปกป้องดูแลจากเขาได้ดีเสียด้วย

“ขอบคุณมากครับที่มาส่ง เลื่อนี่ผมจะซักรแล้วเอาไปคืนให้นะครับ”

“ได้”

นาฎยะหยิบกระเป๋าไปขึ้นมาจากพื้นด้านล่าง พาดเสื้อคลุมของลลิตไว้ที่ท่อนแขนข้างหนึ่ง ผนหยุดตกไปสักพักใหญ่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหาร่มมากางให้วุ่นวาย

ก่อนลงจากรถเจ้านายเอี้ยวตัวไปทางลลิตอีกครั้ง

“ขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้เชิญเข้าไปในบ้าน พรุ่งนี้ผมเลี้ยงกาแฟคุณนะ รีบกลับได้แล้วครับ เดี่ยวคนที่บ้านจะรอนาน”

“งั้นไว้เจอกันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้เจอกันครับ”

ก้าวเท้าลงจากรถเมื่อคิดว่าไม่หลงเหลืออะไรอย่างอื่นให้คุยต่อ นาฎยะรักษามารยาทด้วยการยืนมองไฟท้ายรถของลลิตเคลื่อนที่ออกไปจนลับสายตา แล้วค่อยเปิดประตูเล็กติดกำแพงเข้าไปในบ้าน จัดการเปิดไฟจนสว่าง เปิดใช้งานเครื่องซักผ้าทั้งที่มีเสื้อเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่ต้องซัก

ระหว่างรอเสื้อคลุมซักอบจนเสร็จ นาฎยะก็จัดการตัวเอง

กับกิจวัตรประจำวันที่ทำซ้ำจนเคยชิน คือการทำอาหารง่าย ๆ ในห้องครัว ออกมานั่งกินพร้อมดูทีวี ขึ้นไปอาบน้ำ ให้อาหารปลา ก่อนเพิ่มกิจกรรมใหม่ด้วยการกลับลงมาที่หลังบ้านเพื่อเอาเสื้อลิตที่อบจนแห้งสนิทแล้วขึ้นไปรีด...จากนั้นก็วิ่งกลับลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านอีกทีเพื่อเอาเสื้อที่รีดเรียบร้อยแล้วไปแขวนไว้ในรถคันใหม่กันลืม

ไฟในบ้านปิดลงอีกครั้งในเวลาดึกสงัด เหลือแค่โคมไฟที่หัวนอนของนาฏยะกับแสงไฟจากตู้ปลาของสี่คุณ หนังสือปกอ่อนเล่มหนึ่งถูกพลิกเปิดอ่านไปไม่กี่หน้า พอนาฬิกาดิจิตอลตรงปลายเท้าโชว์เวลาว่าเช้าวันใหม่ นาฏยะก็ปิดทั้งหนังสือ ปิดทั้งโคมไฟ ชุบซับตัวหาความอบอุ่นในมุมประจำ...

เขาไม่ใช่คนหลับยาก ปกติหัวถึงหมอนก็หลับ

แต่วันนี้ดูเหมือนจะต่างจากทุกวัน อาการที่นาน ๆ จะเกิดสักครั้งอย่างอาการนอนไม่หลับจึงเกิดขึ้น

พลิกตัวออกจากการขดตัวติดกำแพง หายมองเพดานสักพัก ก่อนลุกขึ้นนั่ง ยังไม่่วงงุนอีกก็คิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง นาฏยะเดินอ้อมชั้นหนังสือที่ตั้งติดเตียงไปทั้งตัวนอนคว่ำบนโซฟา

ใกล้โซฟามีตู้ปลาของสี่คุณ แสงนีออนจากตู้ช่วยให้เขามองเห็นรอบด้านชัดเจน

“อะไรคุณไน้ คุณบ่นอะไร ขี้บ่นเหมือนไอ้ไน้เลย

“แล้วคุณต้นกับคุณอัยย์ทำไมยังไม่เลิกกิน กินเยอะ ขี้เยอะ ขี้ติดกันยาวเป็นเมตรแล้ว

“คุณอินทะนอนแล้วหรอ อยู่นิ่งเชียว”

ส่งปลายนิ้วออกไปหยอกล้อกับสี่คุณทั้งๆ ที่ยังนอนคว่ำ ตายกเฉียงเป็นเอกลักษณ์มองเลยตู้ปลาไปอย่างไร้จุดหมาย

ริมฝีปากเอิบอิ่มได้รูปเหยียดกว้าง เผยคำพูดที่มีแต่สี่คุณ
เท่านั้นที่จะได้ยิน

“วันนี้เจ้านายของสี่คุณเจอคนใจดีด้วย เขาเป็นอาจารย์ภาค
เครื่องกล เจ้านายของสี่คุณเคยเห็นเขาอยู่กับต้นหนบ่อยๆ ไม่เคย
คุยกันหรอก คุยกันวันนี้วันแรก เขาเลี้ยงน้ำเจ้านายของสี่คุณทั้งยัง
พามาส่งที่บ้านเพราะฝนตกหนัก ในรถแอร์เย็นเขาก็เอาเสื้อมาให้
คลุมไว้ใจดีมาก ๆ เลยใช่ไหม เจ้านายของสี่คุณเอาแต่คิดถึงความคิด
ของเขาจนนอนไม่หลับเลยนะ”

พอพูดเยอะเข้าตาก็ชักจะปรือปรอย นาฏยะหัวเราะออกมา
เล็กน้อย เมื่อปลาทองคุณไฉ่ทำปากพะงาบ ๆ ตรงใกล้ ๆ ตู๋

ออกซิเจนนุ่ตฟุ้งในอ่างน้ำ ฟองอากาศสม่าเสมอคล้ายยา
นอนหลับชั้นดี นาฏยะชักจะเริ่มวงเข้าจริง ๆ เสียแล้วละ แต่ปากยังไม่
ยอมหยุดพูดคุย

“เขามีชีแมลงวันด้วย ตรงใต้ตา ปลายจมูก ต้นคอ...”

มโนภาพก่อนหลับไหลเป็นภาพชัด แม้ตาปิดสนิท ลมหายใจ
สม่าเสมอ ในหัวก็ยังชัดเจจนถึงรอยยิ้มกดลึกช่วงมุมปาก คนใจดีของ
เจ้านายสี่คุณพูดคำว่า **จิ้นไว้เจอกันพรุ่งนี้**

เป็นครั้งแรกเลยมั้งที่คนอย่างนาฏยะอยากให้งถึงพรุ่งนี้เร็ว ๆ

ฝ่าฝัน แหกกฎเกณฑ์ของความรู้สึก ถลำลึกไม่รู้วิธีกลับตัว

สภาพอากาศช่วงนี้แปลกประหลาด แม้อยู่ในช่วงฤดูฝน
จริง แต่ก็เชื่อว่าฝนจะตกทุกวัน อย่างเช่นนี้ก็ไร้เงาเมฆฝนซึมซา
บอ้าว มีเพียงแสงอาทิตย์เจิดจ้ากับลมร้อน ๆ ที่มีอุณหภูมิใกล้เคียง
อุณหภูมิร่างกายมนุษย์

สามสิบเจ็ดองศา

ร้อน...

นาฏยะบอกตัวเองทันทีที่ก้าวเท้าลงจากรถรุ่นคันใหม่ เขา
สะพายเป้ใบเดิมไว้ที่ไหล่ด้านขวา จากนั้นจึงค่อยเดินไปเปิดประตู
ด้านหลังเพื่อหยิบเสื้อคลุมที่แขวนอยู่มาพาดบนไหล่อีกข้าง หน้าตา
เรียบเฉยดูไม่สับสนวุ่นวาย

แต่เปล่า เขาไม่ได้หุนหัน

แค่กำลังคิดว่าจะสั่งกาแฟอะไรไปให้ลืมนิด

ครุ่นคิด สงสัย สับสนอยู่ในร้านกาแฟ

สุดท้ายก็เลือกเอาเมนูกาแฟ Cold Brew ติดมือไปเป็นของฝาก

ให้คนใจดี

“ชื่อครับ” พนักงานที่ดูจะอายุมากกว่าเขาเอ่ยถาม นานูยะถอนหายใจเบาบางก่อนบอกชื่อเจ้าของกาแฟตัวจริง

“อาจารย์ลลิต”

“เอ? อาจารย์ลลิตเหรอ”

ดูท่าลลิตจะเป็นลูกค้าประจำ เพราะพอนานูยะพูดชื่ออาจารย์ลลิตออกไป พนักงานก็ทำหน้าที่ทำตาเหมือนว่ารู้จักคนชื่อลลิตเป็นอย่างดี

ทั้งยังขมวดคิ้วสงสัย ก่อนเอ่ยบางประโยคออกมาถามนานูยะ
“เมื่อเช้าอาจารย์ก็เข้ามาซื้อไปแล้วนะ”

“ครับ แก้วนี่ก็ของเขาอีกเหมือนกัน”

นานูยะตอบหัวนึ้น ยืนยันบัตรสำหรับใช้แทนเงินสดไปที่เคาน์เตอร์เพื่อชำระเงิน

เขาไม่ใช่คนพูดมากอยู่แล้วหากไม่สนิท แม้ว่าตอนนี้จะแอบบ่นพนักงานในใจเรื่องพูดให้เขาเสียความมั่นใจก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าหน้าตาของเขาจะไม่สบอารมณ์เป็นอย่างมาก พนักงานจึงเงิบแล้วรับชำระเงินตามหน้าที่แทนที่จะหาเรื่องมาชวนคุย

นั่งไขว่ห้างรอพลางมองชื่อเมนูที่อยู่สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ลักพักเครื่องดื่มที่สั่งก็เรียบร้อย นานูยะคว้ามาไว้ในมือ ไม่รรอที่จะเดินออกไปนอกร้าน จุดมุ่งหมายต่อไปของเขาคืออาคารชั้นสาม เช็คตารางเรียนของภาคเครื่องกลมาแล้วว่าปีไหนห้องไหนที่เรียนกับอาจารย์ลลิตตอนเก้าโมงเช้าของวันนี้

เวลา 08.55 น. ดิกรบรรยายชั้นสาม ห้อง E307

ลลิตยังมาไม่ถึงห้องเรียน

นักศึกษาที่นั่งหน้าสลอนเลยจับจ้องมาที่นาฏยะเป็นตาเดียว
หลังจากเขาเดินพรวดพรวดผลึกประตูเข้ามา ความประดักประเดิด
เกิดขึ้นจนร้อนผ่าวตามใบหน้า แต่การตวัดหางตาขึ้นมอ้งก็ทำให้
นักศึกษาหลบสายตาเป็นแถบ

“อาจารย์ลิตยังไม่มาอีกเหรอ”

“ยังคงะ พี่ใช้พี่นายเพื่อนพี่ต้นหรือเปล่าคะ”

“อา...ไซ่” เกิดคำถามว่าน้องผู้หญิงในห้องรู้จักเขาได้อย่างไร แล้ว
คำถามก็ต้องสลายไปเมื่อคิดได้ว่ามักมีคนมารู้จักเขาโดยที่เขาไม่รู้ตัว
อยู่บ่อย ๆ

ผ่านต้นหน มนุษย์ตัวยักษ์ชื่อบ๊อดี้กรีนักกีฬามหาวิทยาลัย
หรือไม่ก็อินทะ เดือนมหาวิทยาลัยสายธรรมะ
หรืออาจจะเป็นคู่รักจอมนัวเนียอย่างไอยเรศกับ เฉิน ไน่ ก็ได้
ละมั้ง

สักทาง...

“หนูเป็นเอฟซีพี่ต้นหน”

อ้อ...ผ่านไฉ่ตัน

“ไว้ถ้าเจอตันจะบอกให้ละกันนะว่ามีเอฟซี...ว่าแต่อีกนานมัย
กว่าอาจารย์ลิตจะมา ปกติอาจารย์เขาเข้าเลตเหรอ”

“ไม่ค่ะ เดียวก็มาแล้ว ตรงเวลาจะตาย”

“อือ”

รับคำในคออย่างเข้าใจ แล้วหมุนปลายเท้าเปี่ยงตัวออกนอก
ประตูมาหยุดยืนนิ่งอยู่ที่หน้าห้อง นาฏยะคิดว่าเขาควรออกมายืน
รอที่ตรงนี้จะดีกว่า จริงอย่างที่น้องผู้หญิงคนนั้นว่า เดี่ยวลิตก็มา...
เดี๋ยวก็ได้เจอ

อึดใจเดียวคนที่เขากำลังรอก็ปรากฏตัว นาฏยะพลอดตัว

กวาดตาสำรวจคนที่เดินสะพายกระเป๋าลงมาจากบันไดชั้นสี่จนดูเสีย
มารยาท ละสายตาไม่ได้เลยกับท่วงท่าการเดินที่ราวกับประติมากรรม
เทพเจ้าบนฝาผนังในพิพิธภัณฑ์สักแห่งที่เขานึกชื่อเท่าไรก็นึกไม่ออก

คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมเล็กสูงตอนที่ลลิตหันมาเห็นเขา ยิ้มลึกลับ
บนหน้าหล่อเหลาเกิดขึ้นที่มุมปาก คนตัวโตสูงใหญ่สืบทอดเข้าหา
แล้วหยุดยืนห่างกันด้วยระยะที่ไม่ให้อึดอัดใจ ทว่าใครบางคนก็
คล้ายถูกด้ายเส้นเดิมพันรัดไว้ทั้งตัวอยู่ดี

อึดอัด ประหม่า หายใจไม่สะดวก ออกซิเจนคล้ายหล่อเลี้ยง
สมองไม่เพียงพอ

“ผมเอาเสื้อมาคืน” นาฏยะขยับตัวเล็กน้อย ค่อยๆ ยื่นเสื้อ
ในไม้แขวนออกไปด้านหน้า “แล้วก็เอากาแฟมาให้ด้วย”

“คุณมีเรียนกี่โมง” รับเพียงแก้วกาแฟมา ทว่าเสื้อยังปล่อยให้นา
ฏยะถือค้างไว้ตามเดิม

“เอ่อ...มีเลกเชอร์ตอนสิบโมงครับ”

“งั้นผมวานคุณเอาเสื้อไปเก็บที่ห้องพักผมได้มั้ย”

“...”

“ผมจะสอนแล้ว ในห้องมันไม่มีที่ไว้ ผมกลัวว่าเสื้อจะยับ”

ลลิตพูดเรื่อยเรียบ เสียงนุ่มๆ ขบกล่อมให้นาฏยะตอบรับ

“ได้ครับ ผมวางอยู่ ห้องคุณอยู่ชั้นสี่ซ้าย” ขึ้นขึ้นไปที่ชั้นสี่
ของอาคาร แค่อเอาเสื้อไปเก็บไม่ได้เหลือปากว่าแรงอะไรหรอก

“ฝากด้วย นึกบุญเจห้องผม”

“เอาเสื้อไปเก็บแล้วเดี๋ยวผมเอากุญแจลงมาคืนคุณนะ”

“ไว้ก่อน ผมไม่ชอบให้คนเข้าไปกวาดตอนกำลังสอน”

“...” นาฏยะชะงัก เผลอกำกุญแจที่เพิ่งรับมาไว้จนแน่น สัม-
ผัสเปลี่ยนจากนุ่มนวลเป็นกดดัน ชวนให้เขาทำอะไรไม่ถูก

เขาก่อนอีกฝ่ายนั้นหรือ

“นาย ผมขอเบอร์คุณไว้ได้มั๊ย พักเที่ยงจะโทร. หา แล้วเดี๋ยวผมไปเอาบุญแก่ที่คุณเอง”

“นี่ผม...ไม่ได้กำลังรบกวนอะไรคุณอยู่มั๊ย”

“ผมมากกว่าที่เป็นฝ่ายรบกวนคุณ”

“ไม่ ไม่ได้รับกวนเลยครับ” ยกมือข้างที่มีกุญแจห้องพักอาจารย์ขึ้นเพื่อไขปาลายนิ้วเกาขมับ นาฏยะสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อแน่ใจว่าไม่ได้กำลังรบกวนอีกฝ่าย แล้วล้วงมือหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา “เอาเบอร์คุณมาก็ได้ครับ เดี่ยวผมโทร. เข้าไปเอง”

ลลิตไม่ได้บอกเบอร์ เขาแค่หยิบนามบัตรที่เหน็บตรงกระเป๋าเสื้อมาส่งให้นาฏยะ ฟันขาวเผยออกมาขบริมฝีปากล่าง ตอนที่ยื่นให้นายกตเบอร์ตัวเองลงในมือถือเครื่องบาง...โทร. ออก

โทรศัพท์ลลิตสั้น

ยืนยันว่าสำเร็จ...ได้เบอร์แล้ว

“ตอนเที่ยงเจอกัน”

นาฏยะพยักหน้าตอนที่สายถูกตัด เดินผ่านตัวลลิตขึ้นไปบนห้องพักอาจารย์ที่ชั้นสี่

มีสายตาของใครบางคนมองตามจนกระทั่งมองไม่เห็นกันอีก จึงเลิกมอง ลลิตเห็นความอ่อนไหวจากแผ่นหลังของนาฏยะ มือที่สัมผัสจากอาการประหม่นยามสนทนากัน ดวงตาไหววูบกับความรู้สึกที่แตกกระเจิงจนจับทิศจับทางไม่ได้

แบบนั้น...น่ารัก

เห็นแล้วอยากจับมาฟัดให้จมอก!

ไม่บ่อยนักหรอกที่คนอย่างนาฏยะจะหยิบโทรศัพท์มาวางไว้ในจุดที่มองเห็นได้ง่ายอย่างในตอนนี้ อีกทั้งเขายังเอาแต่จับจ้องหน้าจอสีดำสนิทสลับกับนาฬิกาทรงกลมที่แขวนอยู่เหนือศีรษะของอาจารย์ประจำคาบ

มันชักจะนั่งไม่ติดเมื่อเห็นว่าเลยเที่ยงวันมาหลายนาทิลแล้ว และดูเหมือนอาจารย์ผู้สอนก็ยังไม่มีความเห็นว่าอะไรจะจบประเด็นที่นอกเรื่องไปไกลเลยสักนิด

เขาแน่ใจว่าตัวเองไม่ใช่ นักศึกษาประเภทที่ชวนคุยเก่งหรือชอบสร้างสีสัน เจียบนั่งรวมถึงมีพฤติกรรมอันชวนก่อดนอีกด้วย

ยกตัวอย่างเช่นการเปลอตัวถอนหายใจหนัก ๆ เสียงดังออกมา แน่นนอนว่ามันเป็นการกระทำที่ดูค่อนข้างเสียมารยาท ทุกคนในห้องจึงหันมามองที่เขาเป็นตาเดียว

นาฏยะประหม่า แต่ประสบการณ์ที่มักเปลอตัวเด๋อดำทำให้เขายังคงใบหน้าเรียบนิ่งไว้ได้อยู่

“ก่อนเลิกคลาสมีใครจะถามอะไรมั๊ย เจ้านาย คุณมีอะไรจะถามอาจารย์หรือเปล่า”

“ตอนนี้ยังไม่มีครับ”

“งั้นเจอกันสัปดาห์หน้าคะ เรื่องทุน ป. เอก ถ้าสนใจเมลหาอาจารย์ได้ตลอดเลยนะ”

“ครับ ไว้ผมจะลองไปคิดดู”

นาฏยะค้อมศีรษะลงเล็กน้อย คว่ำกระเป๋าคว่าโทรศัพท์ แล้วเดินออกจากห้องเป็นคนแรกของคลาส ก่อนจะสะดุดหยุดชะงักอยู่ตรงหน้าประตู

ประติมากรรมฝาผนังเดินได้ฟังตัวอยู่ที่ระเบียงเยื้องไปทางขวา จุดเด่นอยู่ที่ซี่แมลงวันได้ตากับรอยยิ้มนุ่มลึกที่มุมปากทั้งสอง

ข้าง

“อาจารย์ลิต...”

“กุญแจห้องผมล่ะ”

“อยู่นี้ครับ มารอนานแล้วหรือยัง” นาฏยะเป็นฝ่ายเดินเข้าหา เว้นระยะห่างไว้ระดับหนึ่งเช่นเดียวกับที่อีกฝ่ายชอบทำ

เขาหยิบกุญแจห้องพักอาจารย์ส่งให้ลิต คนตัวสูงยื่นมือมารับก่อนเอาไปควงเล่นกับนิ้วชี้เรียวยาว

“สั๊กพัก ทำใจเรื่องต้องรอแล้วตั้งแต่เห็นว่าใครสอน”

“อาจารย์หญิงชอบปล่อยข้า...แล้วไหนคุณว่าจะโทร. หาผมก่อน”

“ไม่อยากจะทวนคุณตอนเรียน ก็เลยเดินมาเอง”

“ข้ามตึกคณะ?”

“ผมจะไปกินข้าวพอดิ มันต้องผ่านทางนี้อยู่แล้ว”

“ร้านที่ตึกกลางเหวอ”

“ใช่ ไปมั้ย ผมหาเพื่อนกินข้าวอยู่พอดิ”

นาฏยะเองก็รู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน เขาทำหน้านึกอยู่อดใจเดียวเท่านั้นแล้วพยักหน้าตอบรับคำเชิญชวน

เดินไปพร้อมกันเพราะคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอย่างดี นาฏยะรู้ว่าตัวเองต้องเดินไปทางไหน ลิตเองก็เช่นกัน

คนตัวสูงไม่ปล่อยให้การเดินทางคู่กันต้องอึดอัด เขาชวนคุยเรื่องทั่วไป อย่างเนบเนียน

“บ่ายนี้คุณมีเรียนอีกมั้ย”

“หมดแล้วครับ แต่ว่าจะไปห้องสมุด ผมต้องใช้เน็ต ม. โหลดเปเปอร์ ไวไฟที่ห้องสมุดแรงดี”

“เพิ่งเริ่มเรียนได้สองวัน เริ่มโปรเจกต์แล้วเหวอ”

“ก็...ใช่” นาฏยะเหลือบมองคนที่เดินอยู่ด้านข้าง เข้มปาก
ก่อนจะถามกลับ “แล้วคุณ...ช่วงบ่ายมีสอนอีกมั๊ยครับ”

“มีอีกทีตอนสี่โมงเย็น”

“อีกนานเลย”

“กำลังคิดอยู่ว่าจะไปห้องสมุดกับคุณดีมั๊ย ไม่ค่อยได้ไป ฟังดู
น่าสนใจดี”

“ผมเพิ่งเคยได้ยินคนพูดว่าห้องสมุดน่าสนใจเป็นครั้งแรก”

“แล้วที่ชอบไปบ่อยๆ คุณไม่ได้คิดว่ามันน่าสนใจเหรอ”

“คุณรู้ได้ยังไงครับว่าผมไปบ่อย” ขมวดคิ้วเข้าหากัน เดินผ่าน
ประตูร้านอาหารที่ลิตเปิดค้างไว้เข้าไปด้านใน ความประหม่าเริ่ม
จางหาย การพูดคุยเป็นกันเองมากขึ้น

แต่ยังไฉ่เชิง ตื่นตระหนก ระแวงระวัง

“ถ้าไปไม่บ่อยจะรู้ได้ยังไงว่าไวไฟแรง”

“ไปบ่อยจริงก็ได้ผมยอมรับ แต่ผมไม่ได้รู้สึกว่ามันน่าสนใจ
หรอก”

“แล้วรู้สึกว่ามันเป็นยังไง”

“เข้าใจ”

“หือ...”

“คู่รักชอบไปจู้จี้กันในห้องสมุด”

“แล้วคุณก็นั่งดู?”

“บ้าง บางที” นาฏยะยกไหล่ ก้มหน้าก้มตาเลือกอาหารใน
เมนู

แล้วจู้ๆ เขาก็วางเมนูในมือลงบนโต๊ะ ไชวเมนูหน้าหนึ่งไปตรง
หน้าอาจารย์ลิต ก้มหน้าชี้นิ้วชวนให้คนตัวโตดูอะไรบางอย่าง
ลิตยื่นหน้าเข้าหา จงใจให้ใกล้เพื่อดมกลิ่นหอมๆ จากเส้นผม

อ่อนนุ่ม

“อันนี้อร่อย แต่มันเยอะ ผมกินคนเดียวไม่เคยหมด คุณสนใจ
กินด้วยกันมั๊ยครับ”

“ฮือได้ ลังมาเลย”

“เยี่ยม!” ผลุนผลันเงยหน้าขึ้นจากการก้ม ความระแวดระวัง
ก่อนหน้านี้ดูคล้ายว่าจะหายไป จังหวะที่นาฏยะเอี้ยวตัวหันไปมอง
ทางลิตเลยเกิดเรื่องใหญ่ ที่ใกล้กันมากจากความตั้งใจของใครบาง
คน ส่งผลให้ผิวแก้มใสสัมผัสกับปลายจมูกโด่ง

เฉียดเพียงผิวเผินก็ทำให้ตกใจได้ นาฏยะผงะถอยห่าง ลิต
นั่งอยู่กับที่ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หอม...

นิ่ม...

เย้ายวน...

น่ากิน...

“มันอร่อยมาก...ใช่มั๊ย”

“คุ...คุณก็ต้องลองกินดู”

ถวิลหาเยื่อหมายถึงถวิลหา ปรารถนา ก็เพราะปรารถนาเช่นกัน

นาฏยะพอจะรู้ว่าตัวเองเป็นคนตาเล็ก มีหน้าขำมันยังยก
เงียงจนดูขวางโลก ไม่แน่ใจว่าดวงตาของเขาจะเรียกว่าจุดอ่อนทาง
กายภาพได้มัย แต่ที่แน่ ๆ เพราะตาเล็กกริแบบนี้ทำให้ดูหยิ่งผยองทั้ง
ยังดูคู่มากอีกด้วย

เขาเหลือบสายตามองรอบด้านในห้องสมุดแสนสงบ จ้อง
สบตากับรุ่นน้องในชุดนักศึกษาที่มองมาทางเขากับอาจารย์ลลิต

เด็กสาวคนนั้นสะดุ้งโหยงหลบสายตา จากนั้นก็เดินหายไป
ที่อื่น

บริเวณติดหน้าต่างที่นาฏยะเลือกนั่งเลยสงบเงียบยิ่งกว่าเก่า
มีเพียงเสียงพลิกหน้ากระดาษของลลิต และเสียงคลิกเมาส์ของเขา
ดังบ้างในบางครั้ง

การอยู่เงียบ ๆ ไร้ซึ่งเสียงสนทนาควรจะทำให้บรรยากาศ
อึดอัด แต่น่าแปลกใจอยู่เหมือนกัน ที่นาฏยะไม่ได้รู้สึกอึดอัดกดดัน
อะไรเลย

เขาลอบมองลลิตที่ยังนั่งไขว่ห้างพลิกหน้าหนังสือเป็นจังหวะ
สม่ำเสมอ ให้ความสนใจกับซีแมลงวันที่ได้ตา ปลายจมูก สันกราม
รวมถึงริมฝีปากที่เผยออกอยู่น้อย ๆ

ก่อนถูกจับได้ เมื่อคนที่อ่านหนังสือวัดตาคมขึ้นมามอง

นาฏยะรีบก้มหน้าลงมองจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าอีกครั้ง
ความอึดอัดที่เฟื่องจางไปเริ่มแทรกแซงเข้ามาพร้อมเสียงหัวใจที่เต้น
ไม่เป็นจังหวะ

“ว่า?”

ว่าแล้วว่าลลิตต้องถาม คำว่า ‘ว่า’ อาจเป็นคำถามว่านาฏยะ
แอบมองทำไม

“ผมแค่กำลังสงสัยว่าคุณอ่านอะไร”

ตอบไม่ได้ว่ามองลลิตทำไม เลยได้แต่เฉไฉเปลี่ยนเรื่องไปคุย
เรื่องหนังสือแทน

“ปรัชญาความรัก”

“ถ้าอ่านหนังสือปรัชญามันจะจบเร็วนะ” ผ่อนคลายตัวเอง
เล็กน้อย ขยับตัวไปมองซื้อหนังสือที่ลลิตไขว่หน้าปกลมาให้ดู แล้ว
กลับมานั่งตัวตรงหลังชนพนักพิง นิ่งฟังคำถามที่ลลิตถามคืน

“ทำไมอ่านหนังสือปรัชญาถึงจบเร็ว”

“ตัวหนังสือมันน้อยไงครับ เป็นแบบนี้แทบทุกเล่ม มีประโยค
เด็ด ๆ เป็นคำคมหนึ่งประโยค ที่เหลือก็เป็นภาพ ไม่ก็กระดาดเปล่า
ผมชอบรู้สึกว่ามันจวนตัวอักษรมันไม่คุ้มกับเงินที่เสียไป แต่สุดท้าย
พอเครียด ๆ ก็ซื้อมาอ่านอยู่ดี”

“ที่หนังสือปรัชญาส่วนใหญ่เป็นแบบนี้เพราะความว่างเปล่า
มันทำให้เราตกผลึก เป็นการเว้นที่ว่างอย่างมีนัยยะสำคัญ...ผม
คิดว่าจะ”

“ก็...อาจจะเป็นแบบนั้น”

“ว่าแต่ คุณเคยอ่านเล่มนี้มั๊ย” หนังสือในมือลลิตถูกพับปิด เขาวางมันลงบนโต๊ะ ดันไปข้างหน้า ขายังยกไขว่ห้างไว้ไม่ขยับเขยื้อน

นาฏยะคิดว่านอกจากจะเป็นประติมากรรมฝาผนังแล้ว ลลิตยังดูเหมือนพวกรูปปั้นไว้ที่ติดอีกด้วย

เขาชอบจังหวะที่ลลิตเอียงหน้ามาถามเขาเรื่องหนังสือ องค์การวางใบหน้า สายตา มันดูได้ระยะ ได้ระดับไปหมด

“ผมอ่านแล้ว”

“คิดว่าเป็นยังไง”

“คนเขียนน่าจะมีความรักแล้วก็อกหัก ผมว่ามันขายดีได้เพราะมีเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ นั้นแหละ”

แน่นอนว่าเขาต้องเคยอ่าน นาฏยะเป็นคนชอบอ่านหนังสือ เขาอ่านทุกแนวตั้งแต่การ์ตูนข้ามชั้นจนกระทั่งหนังสือวิชาการเล่มโต ๆ

แล้วไอ้เล่มที่อยู่ในมืออาจารย์ลลิตนะ มันเบสต์เซลเลอร์อยู่ตั้งหลายเดือน จะไม่มีได้ยังไงกัน

“มีความรักแล้วก็อกหัก...สรุปจับใจความหนังสือ 115 หน้าได้ดี”

“แต่ผมว่านักเขียนน่าจะเป็นคนรักที่ตินะ เขาดูเข้าอกเข้าใจความรัก”

“แล้วถ้าผมบอกว่าผมเป็นคนเขียนหนังสือเล่มนี้ล่ะ คุณจะเชื่อมั๊ย”

“หือ...?”

นาฏยะวางเมาส์ พับหน้าจอบคอมพิวเตอร์ลงนิดหน่อยเพื่อ

มองหน้าลลิตให้ถนัด เขามองหนังสือปกอ่อนสีฟ้าเรียบ ๆ สลับกับ
หน้าศาสตราจารย์ จากนั้นก็เลิกคิ้วขึ้น

ลลิตแค่อยกยิ้มส่งมา ไม่มีวีแววว่าเรื่องที่พูดก่อนหน้าจะล้อเล่น
“เรื่องจริงใช่มั้ยครับ”

“แล้วทำไมคุณถึงคิดว่าผมล้อเล่น”

“โอเคผมเชื่อก็ได้ ไว้ผมเอาหนังสือที่บ้านมาให้คุณเช้นดีกว่า”
“ได้เสมอ”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วอึดใจ นาฏยะถอนหายใจไร้เสียง

“น่าอิจฉาแฟนคุณจังครับ เขาโชคดีที่มีคุณ”

“ผมโสด” ลลิตระบายยิ้มมากกว่าเก่า เกือบหลุดข้ามตอนที่
นาฏยะทำตาโต “โสดจริงๆ”

“ไม่น่าเชื่อ”

“ทำไม”

“คุณดูสมบุรณ์แบบมั่ง”

“ผมเคยชอบคนคนหนึ่งมาสี่ปี บังเอิญเจอกันในลิฟต์ เห็นเขา
ครั้งแรกก็ชอบเลย แต่ว่าไม่ได้จีบ สุดท้ายก็หลุดมือไป”

“ถ้าคุณลงมือจีบใครสักคน ผมว่ายังไงก็ติด”

“จั่นเหรือ” ลลิตยังไว้ท่าสบายๆ แต่เขาเปลี่ยนจากการจ้อง
นาฏยะไปมองนอกหน้าต่างแทน

มหาวิทยาลัยเพิ่งได้รางวัลมหาวิทยาลัยสีเขียวไปเมื่อต้นปีนี่เนอะ
ต้นไม้ที่ปลูกไหวตามแรงลม ดูร่มรื่น ดูสดชื่นดี

“ทำไมคุณถึงไม่จีบ”

“เขาเป็นนักศึกษาหมั่ง”

“อ้อ มันก็ยังมีกฎเกณฑ์ห้ามอาจารย์กับลูกศิษย์รักกันอยู่ใน
สังคม”

“ผมเคยคิดว่าจะแหกกฏ แต่เขาดันมีแผนไปก่อน”

“สวยมัย”

“คนที่ผมชอบนะเธอ ก็หน้าตาดี”

“อยากเห็นเลยครับ”

“เจ้านาย...”

“...”

“ที่จริงคุณก็พูดเก่งอยู่เหมือนกันนะ”

ทันทีที่ลลิตพูดจบประโยค แก้มที่ทั้งใสทั้งน่ารักของนางวยะ ก็ขึ้นริ้วสีชมพูจาง ๆ เขายกมือขึ้นเกาแก้ม ยิ้มแห้ง ๆ อย่างคนทำอะไรไม่ถูก

“ผมจะพูดเยอะถ้าสนิท”

“งั้นก็แปลว่าตอนนี้คุณกับผมสนิทกันแล้ว”

“...”

“ผมอยากสนิทกับคุณมากกว่านี้นะ”

นางวยะทำนึ่งขมิ้นประสานมือไว้ตรงหน้า ทั้งที่ความเป็นจริง เขาขัดเคืองกับน้ำเสียงนุ่มนวล แววตาเย้าหยอกที่มองตรงมาสบตากันแบบนั้น

มากกว่าการเป็นอาจารย์...เขากลิตเหมือนโจร พูดแค่ไม่กี่คำก็ขโมยพื้นที่ในใจบางส่วนของเขาไปได้

มันเปราะบางและอ่อนไหวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ภูมิदानทานที่มีดูเหมือนจะใช้กับคนคนนี้ได้เลย

“ได้เวลาผมต้องไปสอนแล้วนะ”

“...ครับ”

“ถ้ากลับถึงบ้านแล้วโทร. มาบอกกันหน่อยก็ดี”

ยังไม่ทันที่นางวยะจะเอะใจเรื่องที่ต้องโทร. รายงานตัวเมื่อ

กลับถึงบ้าน ลูกอมช็อกโกแลตยี่ห้อที่เขาชอบกินก็ถูกหยิบออกมา
จากกระเป๋าทางเกงของลลิต

วางลงในมือของนาฏยะ จากนั้นนิ้วเรียวยาวก็ขยับขึ้นแตะ
ริมฝีปากหนาหยัก

ให้เจียบไว้ เป็นความลับ ห้ามบอกให้ใครรู้

“จุ๊ไว้ อย่าบอกใครว่าผมให้ขนม ห้องสมุดห้ามเอาอาหารเข้า
มาทาน”

เขาแหกกฎ...

แถมชักชวนให้นาฏยะทำผิดไปด้วยกัน

“ได้ ไม่บอกใครครับ”

“เด็กดี”

นาฏยะรู้สึกว่าร่างกายเกร็งค้าง เผลอลงันหายใจตอนที่มีมือ
หนาวางลงบนศีรษะ ลลิตลูบเส้นผมเขาเบาๆ อีกไม่กี่ครั้ง จากนั้น
คนตัวโตก็เดินหายเข้าไปในชั้นหนังสือ

กลิ่นน้ำหอมนุ่มลึกยังคงอยู่ ระเอบอบอุ่นจากมือบนศีรษะก็
หลงเหลืออยู่เช่นกัน

นาฏยะพับหน้าลงกับโต๊ะ เกือบกรีดร้องเสียงดังกับการ
กระทำอันอุกอาจคลุมเครือ

เมื่อก็มันอะไรกัน

ลลิตทำเขาปั่นป่วนไปหมด

หนังสือปรัชญาความรักจำนวน 115 หน้ายังคงวางอยู่ที่เดิม
นาฏยะดึงเข้ามาหาตัว เปิดไปยังหน้าซึ่งมีที่ค้นหนังสือค้นเอาไว้

ถวิลหาย่อมหมายถึงถวิลหา บรรณานาก็เพราะบรรณานาเช่น
กัน

แค่ค้นไว้เพราะอ่านไปถึงหรือลึกซึ้งกว่านั้น คำตอบไม่แน่ชัด
เอาเสียเลย

ตั้งสติแล้วกดโทร. ออกหาเพื่อนสนิทที่เป็นยอดนักรัก ไม่
แน่ใจว่าต้องการคำปรึกษา หรือว่าแค่อยากหาเพื่อนคุยกลบเกลื่อน
อาการฟุ้งซ่าน

[ครับท่านนาย มีธุระด่วนอะไรให้รับใช้]

“ว่างมั้ย”

[ว่างเสมอค่ะ สำหรับท่านนาย แล้วทำไมเสียงมึงเป็นอย่าง
นั้นวะ เครียดเรื่องเรียนอ้อ]

“เปล่า แค่รู้สึกสับสนนิดหน่อย”

[ต้องการสะเดาะเคราะห์หรือดูดวง]

“ต้องการน้ำมันพรายมั่ง เชียเอ๊ย ไอ้อินกูไม่เล่น!”

[เออ ยังดำได้ แปลว่ายังโอเคอยู่ เอาดีๆ มีเหี้ยไร เป็นนักบิน
ฝึกหัดไม่ได้ว่างคุยกับมึงได้ตลอดเวลาหรอกะ ไชยสับภูกันเก่ง
ชิบหาย]

“กวนมึงแป๊บเดียวแหละ”

[งั้นปล่อยมาจ๊ะ เริ่ม]

“ภูว่าคุณมีความรัก”

[แล้ว?]

“แต่ภูไม่รู้ว่าเขาชอบภูมั๊ยไง เขามีท่าทีแปลกๆ กับภูนิดหน่อย
ไม่แน่ใจเลย”

[ก็ถามสิ]

“ไม่กล้า”

[เออเนอะ ภูลืมไปเลยว่าเพื่อนภูมันปอดแหก ภูไม่ได้อยู่กับ
มึงแล้วด้วยช่วยจีบไม่ได้นะ งานนี้พึ่งพาตัวเองครับท่าน เรื่องรักให้

เก่งเหมือนเรื่องเรียน]

“มันเป็นประโยคบอกเล่า ให้กำลังใจ หรือคำสั่ง”

[ถึงจะพูดเองแต่ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นประโยคแบบไหน แล้วคราวนี้ท่านมิ่งไปไหนไหนขอใคร]

“ไว้ค่อยบอกมิ่งทีหลัง”

[เป็นคนดีใช่ไหม] น้ำเสียงอินท๊ะเจ็ปมาด้วยความห่วงใย

นางุยะถอนหายใจมองไปที่หนังสือปรัชญาความรักบนโต๊ะ

“ไม่รู้ มิ่งก็รู้คุณคนไม่เป็น รู้แค่ว่ารู้สึกดีกับเขา แล้วเขาก็ใจดีกับกู”

[เป็นห่วงจัง รู้จักกันมานานแค่ไหนแล้วอะ]

“ก็เคยเจอกันผ่านๆ หลายปีแล้ว”

มานึกๆ ดูแล้วตอนเจอกันครั้งแรกน่าจะเป็นในลิฟต์ละมั้ง ตอนนั้นเขาอยู่กับต้นหน เป็นนักศึกษาปีที่หนึ่งที่ต้องล่าลายเซ็นต้นหนช่วยเขาขอเพราะเขามันพูดไม่เก่ง ส่วนไฉ่ตันเป็นประเภทใจกล้าหน้าหนาไม่กลัวใคร ขอได้กระทั่งอาจารย์ภาคเครื่องกลที่ขึ้นลิฟต์ตัวเดียวกัน

ใช่แล้ว นั่นเป็นครั้งแรกที่นางุยะได้เจออลิต ต้นหนได้ลายเซ็นอาจารย์ นางุยะก็ไม่พลาดเช่นกัน

“แต่เพิ่งเคยคุย”

ผมเคยชอบคนคนหนึ่งมาสี่ปี บังเอิญเจอกันในลิฟต์ เห็นเขารั้แรกก็ชอบเลย แต่ว่าไม่ได้จีบ สุดท้ายก็หลุดมือไป

ประโยคนั้นคงไม่ใช่หมายถึงไฉ่ตันหรอกมั้ง...น่าจะเป็นเขาเองมากกว่า

[ชะงันไป]

“กว่ากูได้คำตอบแล้ววะ”

[ชะ?! ได้คำตอบเรื่องอะไร]

“เรื่องที่ว่าเขาชอบกูหรือเปล่า”

[เพื่อนกูจะมีเมียแล้วทำไมนะ]

นาฏยะเจียบไป เขานึกภาพตัวเองมีเมียเป็นลลิตไม่ออก แล้ว
พอดคิดว่าตัวเองต้องเป็นเมีย...

ขอเอาหัวโขกโต๊ะตายดีกว่า

[เฮ้ย ไอ้นายอย่าเจียบ พี่ใจไม่ดีนะหนู]

“โหะที ดูเปเปอร์อยู่” หาเรื่องมาแก้ตัวเรื่องที่เจียบไป
เปเปอร์อะไร ไม่ได้อยู่ในสมองตอนนี้เลยสักนิด

[เฮอะ ไมโดนสักทีไม่ดีขึ้นเลย]

“โดนอะไร”

[ผู้หญิง สวยอะ เดินผ่านไปเมื่อก็ อยากโดนวะ] นอกเรื่องเก่ง
คืออินทะ นาฏยะนิ้วหน้าแต่มุมปากดันยกยิ้ม

“มึงชอบใครง่ายขนาดนั้นได้ยังไงนะ”

[เรียกว่าถูกใจอะ สัสเฮ้ย หันมายิ้มให้กูแล้ว มันต้องโดนๆ]

“ไปเถอะ ไปโดนสักทีจะได้ดีขึ้น”

กดตัดสายทิ้ง ไม่สนใจเสียงอินทะที่ไวยวายเป็นมาว่าเขา
เย็นชา นาฏยะเปิดหนังสือที่ลลิตทิ้งไว้ ยกขึ้นเบี่ยงหน้า แล้วตั้งใจ
อ่านเนื้อหาในหนังสือเล่มนั้นใหม่ทั้งหมด

ความรู้สึกย่อมแปรเปลี่ยนตามประสบการณ์ จากที่เคยคิดว่า
หนังสือเล่มนี้ธรรมดาสามัญ ออกจะชวนฝันจนดูล่องลอยก็กลับ
กลายเป็นความรู้สึกอื่น

หุ้มลึกลงกรุ่นอยู่ในอก

แต่ละตัวอักษรละเอียดลออ ชวนให้ระลึกถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นจริง

ทีละเลยไม่ใส่ใจก็กลายเป็นแฉ่หมัด ลลิตใส่ใจรายละเอียด ความเป็นเขากระทั่งยี่ห้อลูกอม

หน้ากระดาษว่างเปล่าเว้นที่ว่างให้ตกผลึกจริง ๆ นั้นแหละ นาฏยะพักสายตามาแอบกินลูกอม ทำผิดกฎเกณฑ์ของห้องสมุดอย่างจงใจ

รสชาติหวานช่านกระจายอยู่เต็มโพรงปาก น้ำตาลเคลือบผิว ด้านนอกเริ่มละลายให้รับรสขมจากช็อกโกแลตที่สอดไส้อยู่ด้านใน ข้อความฟุ้ง ๆ เปลี่ยนเป็นหยอเย้าเมื่อคนเขียนดูเหมือนจะออกหัก ตัดพ้อ ขมขื่น แต่นาฏยะดันขำ เขาเถียงความร้ายกาจที่ลลิตบรรยายถึงเขาในใจอยู่หลายประโยค

ไม่เคยรู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่ามีใครมาแอบชอบ ทั้งยังเพ้อจนเขียนหนังสือได้เป็นเล่ม จะมากล่าวหาว่าเขาใจร้ายไม่ได้นะ ทำแบบนั้นมันไม่ถูกสักหน่อย

เรื่องตลกร้ายคือก่อนหน้านี้เขาอ่านข้อความในหนังสือแค่เพียงผ่าน ๆ

ตลกดีที่ในตอนนั้นดันจดจำตัวหนังสือเกือบทั้งหมดได้จนขึ้นใจ เว้นเพียงหน้าคำนำ หน้าคำขอบคุณที่มีตัวหนังสือเยอะจนตาลายเอาไว้อ แต่อีกสักพักก็คงจำได้ทั้งหมดจริง ๆ

นาฏยะปิดหนังสือลงเบา ๆ เมื่ออ่านจบ เอาไปเก็บคืนไว้บนชั้น วันนี้เขาไม่ได้เปเปอร์สีกแผ่นตามที่ต้องการ ทว่าความรู้สึกกลับเต็มอึดได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ควรจะบอกลลิตดีมั๊ยว่ารับรู้แล้วทุกอย่าง หรือทำเนียนเหมือนที่อีกฝ่ายทำ

เนียนไว้ดีกว่าละมั้ง

ให้ใกล้ชิดกันอย่างแนบเนียนซ้ำ ๆ แล้วรอจนกระทั่งวันหนึ่งที่
ความสัมพันธ์นั้นคงมากพอ